

VENDIM
Nr. 54, datë 7.11.2023

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Elsa Toska	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Sandër Beci	anëtar,

Marjana Semini, Anëtare

me sekretare Belma Lleshi, në datën 7.11.2023 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 14 (A) 2023 të Regjistrit Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Aleksandër Rrozhani

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit; Drejtoria Rajonale e Kufirit dhe Migracionit Durrës

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2022-4482(385), datë 15.11.2022, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 18, pika 1, 42, 44, 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); nenet 27, pikat 2 dhe 5 dhe 71/a, pika 1, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkuarit, i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, Drejtorisë së Përgjithshme të Policisë së Shtetit (*DPPSH*), që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjektit të interesuar, Drejtorisë Rajonale të Kufirit dhe Migracionit, Durrës (*DRKM*), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi Aleksandër Rrozhani është pranuar në Policinë e Shtetit në datën 1.12.1998. Kjo marrëdhënie ka vijuar deri në daljen e urdhrit nr. 1549 prot., datë 17.5.1999 (*urdhri nr. 1549/1999*) të drejtorit të përgjithshëm të Policisë së Shtetit (*drejtori i DPPSH-së*), me të cilin kërkuesi është përjashtuar nga Policia e Shtetit me motivacionin “*Shkelje të betimit*” dhe “*Braktisje të detyrës*”. Ai është ripranuar në Policinë e Shtetit me urdhrin nr. 978/3 prot., datë 25.9.2001, të drejtorit të DPPSH-së

(*urdhri nr. 978/3/2001*), marrëdhënie e cila ka vazhduar deri në daljen e urdhrit nr. 219/1 prot., datë 15.4.2014 të drejtorit të DPPSH-së (*urdhri nr. 219/1/2014*), me të cilin është urdhëruar lirimi i tij nga policia, kohë kur ai kryente detyrat në DRKM-në, Durrës. Lirimi i kërkuesit nga policia sipas urdhrit nr. 219/1/2014 është motivuar mbi shkakun se ripranimi i tij në polici është bërë në shkelje të nenit 20, pika 2, të ligjit nr. 8553, datë 25.11.1999, “Për Policinë e Shtetit” (*ligji nr. 8553/1999*), të nenit 57, pikat 3 dhe 4, të ligjit nr. 9749, datë 4.6.2007, “Për Policinë e Shtetit” (*ligji nr. 9749/2007*) dhe të nenit 46 të Rregullores së Personelit të Policisë së Shtetit, të miratuar me vendimin nr. 804, datë 21.11.2007 të Këshillit të Ministrave (*VKM-ja nr. 804/2007*). Fillimisht, urdhrin e lirimit nga policia kërkuesi e ka kundërshtuar në rrugë administrative, duke paraqitur ankim në Komisionin e Apelit të DPPSH-së, i cili, me vendimin nr. 451, datë 21.7.2014 (*vendimi nr. 451/2014*), ka vendosur lënien në fuqi të urdhrit nr. 219/1/2014 të Drejtorit të DPPSH-së. Më pas, kërkuesi ka paraqitur padi në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, nëpërmjet së cilës ka paditur DPPSH-në, duke kërkuar konstatimin e pavlefshmërisë absolute të urdhrit nr. 219/1/2014 të Drejtorit të DPPSH-së, të lënë në fuqi me vendimin nr. 451/2014 të Komisionit të Apelit të DPPSH-së, si dhe zgjidhjen e pasojave përmes detyrimit të DPPSH-së për ta rikthyer në detyrën e mëparshme dhe pagimin e pagës nga data 16.4.2014 deri në datën e rimarrjes në detyrë.

2. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 6488, datë 12.11.2014, ka vendosur të shpallë moskompetencën tokësore për shqyrtimin e çështjes, duke dërguar padinë dhe aktet në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Shkodër, si gjykata kompetente. Kjo e fundit, pasi ka regjistruar çështjen, ka pranuar kërkesën e kërkuesit dhe thirrur si të paditur në proces edhe DRKM-në, Durrës, si dhe ndryshimin e kërimit për zgjidhjen e pasojave në objektin e padisë, konkretisht detyrimin e palës së paditur për t’i paguar atij dëmshpërblimet si vijon: i. pagën e një viti për shkak të zgjidhjes së menjëhershme të kontratës individuale të punës; ii. pagën e tre muajve për mosrespektimin e afatit të njoftimit; iii. pagën e dy muajve për mosrespektimin e procedurës për zgjidhjen e kontratës së punës; iv. gjysmë page mujore për çdo vit të plotë pune, për vjetërsinë në punë.

3. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Shkodër, me vendimin nr. 249, datë 26.3.2015, ka vendosur pranimin e pjesshëm të padisë, duke detyruar të paditurin, DRKM-në, Durrës, që t’i paguajë kërkuesit dëmshpërblim 12 paga mujore për lirim nga Policia e Shtetit në mënyrë të padrejtë, si dhe shpërblimin e menjëhershëm dhe pagesën kalimtare sipas nenit 12 të ligjit nr. 10142, datë 15.5.2009, “Për sigurimin shoqëror suplementar të ushtarakëve të Forcave të Armatosura, të punonjësve të Policisë së Shtetit, të Gardës së Republikës, të Shërbimit Informativ të Shtetit, të Policisë së Burgjeve, të Policisë së Mbrojtjes nga Zjarri dhe të Shpëtimit e të punonjësve të Shërbimit të Kontrollit të Brendshëm në Republikën e Shqipërisë” (*ligji nr. 10142/2009*), si dhe ka rrëzuar si të pabazuara në ligj kërkimet e tjera të padisë. Gjykata ka arsyetuar se kërkuesi me padinë e tij, në thelb, ka kërkuar realizimin e të drejtave që burojnë nga marrëdhënia e punës në Policinë e Shtetit, të cënatura nga aktet e kundërshtuara, për rrjedhojë marrëdhënia juridike dhe pasojat e zgjidhjes së saj rregullohen nga Kodi i Punës dhe nga legjislacioni në fuqi për Policinë e Shtetit. Në këtë kuptim, veprimet e kryera nga pala e paditur janë në kundërshtim me ligjin, pasi lirimi i kërkuesit nga Policia e Shtetit është bërë jashtë rasteve të parashikuara nga neni 57 i ligjit nr. 9749/2007, i cili nuk parashikon si shkak për lirim nga policia ripranimin në polici të një punonjësi të liruar për braktisje detyre. Lirimi i kërkuesit nga policia në rastin konkret është në fakt largim nga policia. Për rrjedhojë, kërkuesi duhet të dëmshpërblehet me 12 paga për lirim nga Policia e Shtetit në mënyrë të padrejtë, si dhe t’i njihet e drejta për trajtimin financiar pas ndërprerjes së marrëdhënieve financiare, konkretisht e shpërblimit të menjëhershëm dhe pagesës kalimtare sipas nenit 12 të ligjit nr.

10142/2009 (shih paragrafët 28.2., 28.3., 28.7.1. dhe 28.7.2. të vendimit nr. 249, datë 26.3.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Shkodër).

4. Kundër vendimit të gjykatës së shkallës së parë, në datën 8.4.2015, ka ushtruar ankim vetëm i padituri në proces, DPPSH-ja, i cili ka kërkuar ndryshimin e vendimit dhe rrëzimin e padisë. Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 52, datë 20.1.2016, ka vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë dhe pranimin pjesërisht të padisë, duke disponuar për: *i.* shfuqizimin e urdhrit nr. 219/1/2014 të drejtorit të DPPSH-së, lënë në fuqi me vendimin nr. 451/2014 të Komisionit të Apelit; *ii.* detyrimin e palës së paditur, DPPSH-së, për të dëmshpërblyer kërkuesin me 12 paga mujore për zgjidhjen e menjëhershme dhe të pajustificuar të kontratës së punës, si dhe për ta trajtuar atë me shpërblyer të menjëhershëm dhe pagesë kalimtare, sipas nenit 12 të ligjit nr. 10142/2009; *iii.* rrëzimin e padisë për pjesën tjetër të saj. Sikundër gjykata e shkallës së parë, edhe sipas gjykatës së apelit urdhri i drejtorit të DPPSH-së, lënë në fuqi me vendimin e Komisionit të Apelit të DPPSH-së, është akt i nxjerrë në kundërshtim me nenin 57, pika 2, të ligjit nr. 9749/2007, pasi nuk provohet që kërkuesi të jetë në një prej rasteve të përcaktuara në mënyrë shteruese në atë dispozitë. Ajo gjykatë, në drejtim të rregullimit të pasojave, duke pasur në vëmendje rrethanat konkrete të çështjes, kohëzgjatjen e marrëdhënies së punës dhe efektin negativ të shkaktuar ndaj kërkuesit, ka çmuar që DPPSH-ja duhet të dëmshpërblejë kërkuesin me 1 vit pagë për shkak të ndërprerjes së marrëdhënies së punës pa një shkak të mbështetur në ligj, si dhe trajtimin financiar të tij sipas ligjit nr. 10142/2009 (shih paragrafët 2 dhe 4 të faqes 8, paragrafin 8 të faqes 9, paragrafin 6 të faqes 10, si dhe paragrafin 2 të faqes 11 të vendimit nr. 52, datë 20.1.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit).

5. Kundër vendimit të gjykatës së apelit, në datën 19.2.2016, DPPSH-ja ka ushtruar rekurs, duke kërkuar ndryshimin e vendimeve të gjykatës së shkallës së parë dhe të gjykatës së apelit, si dhe rrëzimin e padisë. Në datën 5.5.2016 Gjykata e Lartë ka regjistruar çështjen administrative bazuar në rekursin e DPPSH-së.

6. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2022-4482 (385), datë 15.11.2022, në dhomën e këshillimit, ka vendosur: “Ndryshimin e vendimit nr. 52, datë 20.1.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit dhe të vendimit nr. 249, datë 26.3.2015, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Shkodër, si dhe rrëzimin e padisë”, duke arsyetuar se qëndrimet e mbajtura nga gjykata e apelit dhe gjykata e shkallës së parë janë në një linjë të gabuar arsyetimi që nuk përputhen me parashikimet e ligjit material dhe procedural. Sipas Gjykatës së Lartë, për sa i përket urdhrit të përjashtimit të kërkuesit nga Policia e Shtetit në vitin 1999, nuk rezulton ndonjë akt për revokimin/shfuqizimin e tij nga organi publik që e ka nxjerrë ose një vendim gjyqësor që të ketë verifikuar në themel ligjshmërinë e atij akti. Po kështu, as gjykatat e faktit nuk rezulton të kenë vlerësuar nga pikëpamja e ligjshmërisë urdhrin për ripranimin e kërkuesit në Policinë e Shtetit në vitin 2001, duke konstatuar që ky akt është absolutisht i pavlefshëm (shih paragrafët 20 dhe 23 të vendimit nr. 00-2022-4482 (385), datë 15.11.2022, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë).

7. Me kërkesën e datës 27.2.2023 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual për shfuqizimin e vendimit nr. 00-2022-4482 (385), datë 15.11.2022, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën. Kolegji i Gjykatës në datën 9.5.2023, bazuar në nenin 21, pika 1, të ligjit nr. 8577/2000, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

8. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimi i Gjykatës së Lartë i ka cenuar:

8.1. *Të drejtën për proces të rregullt ligjor*, në aspektet e:

8.1.1. *Së drejtës për të marrë pjesë në gjykim dhe për t'u dëgjuar*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka respektuar dispozitat që lidhen me njoftimin e palëve. Nga sekretaria gjyqësore nuk është kryer asnjë njoftim sipas nenit 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012, datë 3.5.2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (ligji nr. 49/2012). Ajo gjykatë e ka shqyrtuar çështjen pas më shumë se 6 vjetësh, duke marrë parasysh vetëm shkaqet e rekursit, por pa i dhënë atij mundësinë për t'u mbrojtur dhe dëgjuar, si dhe për të paraqitur pretendime e prapësime për çështjen, për më tepër, në rrethanat që vendimi i gjykatës së apelit ishte ekzekutuar.

8.1.2. *Së drejtës për shqyrtimin të çështjes brenda një afati të arsyeshëm*, pasi rekursi i paraqitur nga subjekti i interesuar, DPPSH-ja, është regjistruar në datën 5.5.2016, ndërsa Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë e ka shqyrtuar atë në datën 15.11.2022, pra pas më shumë se 6 vjetësh, duke tejkaluar afatin 90-ditor të parashikuar në nenin 60, pika 2, të ligjit nr. 49/2012.

8.1.3. *Së drejtës së barazisë përpara ligjit*, pasi i njëjti trup gjykues i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, në të njëjtën datë që ka shqyrtuar çështjen e kërkuarit, ka shqyrtuar edhe një çështje tjetër administrative të ngjashme që i përket një tjetër punonjësi policie të liruar nga detyra, në të cilën, me vendimin nr. 00-2022 (383), datë 15.11.2022, ka shprehur qëndrim tërësisht të ndryshëm, duke i njohur paditësit të drejtën e dëmshpërblimit për zgjidhje të pajustificuar të marrëdhënies së punës, si dhe vijimin e trajtimit financiar me pagesë kalimtare sipas ligjit nr. 10142/2009.

8.2. *Të drejtën e rehabilitimit dhe/ose të zhdëmtimit*, pasi përgjegjësia për ripranimin në Policinë e Shtetit në vitin 2001 i përket subjektit të interesuar, DPPSH-së, i cili për këtë shkak, ndonëse ka vepruar në shkelje të ligjit, nuk mund të çlirohet nga përgjegjësia për pasojat e shkaktuara nga ndërprerja e marrëdhënies së punës sipas urdhrit nr. 219/1/2014, përmes të cilit ka synuar zbatimin e ligjit. Që nga viti 2001 puna e tij në strukturat e policisë ka vijuar normalisht dhe nuk ka pasur asnjë masë disiplinore, duke krijuar sigurinë se ripranimi në ato struktura ishte kryer në respektim të qëllimit të ligjit, ndërsa kjo marrëdhënie pune mund të vijonte pa një afat të përcaktuar. Për këtë shkak, DPPSH-ja mbart përgjegjësinë për shpërblimin e dëmit si rrjedhojë e ndërprerjes së menjëhershme të marrëdhënies së punës, pasi ka cenuar edhe *sigurinë juridike* në raport me atë marrëdhënie, qëndrim i shprehur edhe nga njëri anëtar i trupit gjykues të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, i cili në vendimin e kundërshtuar ka dalë me mendim pakice.

9. Subjekti i interesuar, DPPSH-ja, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar si vijon:

9.1. Për sa i përket pretendimit për cenimin e së drejtës për të marrë pjesë në gjykim dhe për t'u dëgjuar, me argumentin se Gjykata e Lartë nuk ka kryer asnjë njoftim sipas nenit 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012, kërkuari nuk legjitimohet, pasi këtë pretendim e ka ngritur rishtazi në kërkesën drejtuar Gjykatës, pa ia drejtuar atë më parë Gjykatës së Lartë, për rrjedhojë nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion. Po kështu, për shkak të mënyrës së njoftimit me shpallje të parashikuar nga Kodi i Procedurës Civile (KPC) dhe ligji nr. 49/2012 për procesin në Gjykatën e Lartë, kërkuari nuk ka arritur të argumentojë se si kjo mënyrë e njoftimit të palëve ka sjellë cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor. Po kështu, kërkuari nuk ka arritur të argumentojë pretendimet e tij në nivel kushtetues, por është përqendruar në mënyrën se si është realizuar njoftimi i palëve nga Gjykata e Lartë. Kërkuari nuk ka sjellë argumente në nivel kushtetues për papajtueshmërinë me Kushtetutën të parashikimit ligjor për kryerjen e njoftimit me shpallje. Ky pretendim është, gjithashtu, i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë e ka publikuar çështjen në shpalljen e datës 25.10.2021, ku ka njoftuar datën dhe orën për zhvillimin e seancës në dhomën e këshillimit, ndërsa në vendimin e Kolegjit Administrativ është shprehur se palët kanë marrë dijeni rregullisht sipas ligjit nëpërmjet shpalljes.

10. **Subjekti i interesuar, DRKM-ja, Durrës**, nuk ka paraqitur prapësime me shkrim, edhe pse është njoftuar rregullisht.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkuarit

11. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është vlerësuar nga Gjykata si një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

12. Gjykata vëren se kërkuari, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi është palë në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi.

13. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, Gjykata ka pohuar se në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, ankuesi duhet të shfrytëzojë në shkallët e sistemit gjyqësor të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të të drejtave të pretenduara të shkelura. Mjetet ligjore shterojnë kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimet nr. 7, datë 21.2.2023; nr. 10, datë 4.3.2021; nr. 56, datë 25.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Në rastin konkret, Gjykata vëren se kërkuari, ndër të tjera, ka pretenduar se Gjykata e Lartë i ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor në aspektin e së drejtës për shqyrtimin e çështjes brenda një afati të arsyeshëm. Nga shqyrtimi i akteve të administruara në funksion të këtij gjykimi kushtetues, Gjykata konstaton se kërkuari e ka ngritur këtë pretendim përpara Gjykatës, duke mos shteruar paraprakisht mjetet juridike efektive që ka pasur në dispozicion sipas neneve 399/1–399/12 të KPC-së. Vazhdimisht, Gjykata ka theksuar se, si rregull, shqyrtimi i këtyre lloj çështjesh dhe vlerësimi përfundimtar në lidhje me kohëzgjatjen e arsyeshme të gjykimit duhet të bëhet nga gjykatat e zakonshme, sipas kompetencës që parashikon KPC-ja, në përputhje me parimin e subsidiaritetit (*shih vendimet nr. 2, datë 17.2.2022; nr. 3, datë 17.2.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, Gjykata çmon se kërkuari nuk legjitimohet t’i drejtohet Gjykatës për këtë pretendim, pasi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive që ka pasur në dispozicion.

15. Gjykata konstaton se subjekti i interesuar, DPPSH-ja, për sa i përket pretendimit të kërkuarit se Gjykata e Lartë i ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor në aspektin e së drejtës për të marrë pjesë në gjykim dhe për t’u dëgjuar, ka prapësuar se nuk legjitimohet, pasi e ka ngritur atë rishtazi përpara kësaj Gjykate, pa ia drejtuar më parë Gjykatës së Lartë, për rrjedhojë nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion.

16. Gjykata vëren se për këtë pretendim dhe për pretendimet e tjera për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në aspektet e së drejtës së rehabilitimit dhe/ose të zhdëmtimit, si dhe së drejtës së barazisë përpara ligjit, kërkuari i është drejtuar asaj me ankim kushtetues individual, duke ngritur pretendime për procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për të cilin nuk ka mjet

tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç ankimit kushtetues individual.

17. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi i fundit i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, mban datën 15.11.2022, ndërsa kërkesa është paraqitur në këtë Gjykatë në datën 27.2.2023, pra brenda afatit 4-mujor.

18. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në aspektin e së drejtës për të marrë pjesë në gjykim dhe për t’u dëgjuar, si dhe cenimin e parimit të barazisë para ligjit dhe të së drejtës së rehabilitimit, të garantuara respektivisht nga nenet 42, 18 dhe 44 të Kushtetutës.

19. Lidhur me cenimin e parimit të barazisë para ligjit, kërkuesi ka pretenduar se në të njëjtën datë, i njëjti trup gjykues i Gjykatës së Lartë ka zgjidhur në mënyra të ndryshme dy çështje të njëjta. Konkretisht, sipas tij, në çështjen tjetër, Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 00-2022 (383), datë 15.11.2022, i ka njohur paditësit të drejtën e dëmshpërblimit, ndërsa në çështjen e tij, ajo ia ka mohuar këtë të drejtë. Gjykata nga krahasimi i dy vendimeve konstaton se ato janë të së njëjtës datë, të dhëna nga i njëjti trup gjykues dhe kanë të bëjnë me mosmarrëveshje të lindura nga ndërprerja e kontratës së shërbimit në Policinë e Shtetit përmes urdhrave përkatës të lirim. Megjithatë, në themel të tyre situata faktike dhe ligjore paraqitet tërësisht e ndryshme, ndryshim që vërehet si në kërkimet e objekteve të padive respektive, ashtu dhe në përfundimet e arritura nga Gjykata e Lartë në ato çështje. Në çështjen e kërkuesit, Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin se ndërprerja e kontratës së shërbimit të kërkuesit në Policinë e Shtetit ishte e ligjshme për shkak të pavlefshmërisë së urdhrit të ripranimit të tij në polici, ndërsa në çështjen tjetër, ku referon kërkuesi, Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin e paligjshmërisë së lirim nga Policia e Shtetit të atij punonjësi, për shkak të ndryshimit të strukturës organizative të Policisë së Shtetit dhe pamundësisë së organit publik për ta sistemuar atë në një detyrë tjetër, bazë mbi të cilën atij i është njohur e drejta e dëmshpërblimit nga fakti i paligjshëm. Për sa më lart, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të barazisë para ligjit është haptazi i pabazuar, pasi, siç është pohuar në jurisprudencën kushtetuese, barazia në ligj dhe para ligjit nuk do të thotë që të ketë zgjidhje të njëllota për individë ose kategori personash që janë në kushte objektivisht të ndryshme. Barazia para ligjit dhe në ligj presupozon barazinë e individëve që janë në kushte të barabarta (*shih vendimet nr. 20, datë 21.4.2021; nr. 34, datë 10.4.2017; nr. 10, datë 29.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Lidhur me pretendimin e cenimit të së drejtës së zhdëmtimit, Gjykata vlerëson se argumentet e kërkuesit nuk janë të mjaftueshme për të mbështetur këtë pretendim, në kushtet kur neni 44 i Kushtetutës e lidh këtë të drejtë me dëmtimin nga një akt, veprim ose mosveprim i paligjshëm i organeve shtetërore. Ashtu siç ka arsyetuar Gjykata e Lartë, ripranimi i tij në Policinë e Shtetit ka qenë në kundërshtim me ligjin dhe, për rrjedhojë, akti administrativ që e ka kryer këtë ripranim është absolutisht i pavlefshëm. Për rrjedhojë, ndërprerja në vijim e marrëdhënieve të punësimit, marrëdhënie që bazohet në një akt të paligjshëm, nuk mund të cilësohet në vetvete si akt, veprim ose mosveprim i paligjshëm i organeve shtetërore. Po ashtu, Gjykata thekson se ndonëse vendimi i gjykatës së apelit është ekzekutuar dhe ka kaluar një kohë e gjatë deri në shqyrtimin e rekursit, përderisa i padituri ka paraqitur rekurs, i cili edhe i është njoftuar kërkuesit, nuk ka as cenim të parimit të sigurisë juridike. Ndonëse Gjykata e Lartë nuk e ka evidentuar në vendimin e saj nëse vendimi i gjykatës së apelit ishte ekzekutuar ose jo, me qëllimin për të theksuar pasojat që vijnë për shkak të këtij ekzekutimi të kryer tashmë, (ndërkohë që prej gjashtë vjetësh pritej shqyrtimi i rekursit në Gjykatën e Lartë), gjë që mund ta vendosë kërkuesin në vështirësi ekonomike, duke u ndodhur para detyrimit për kthimin e dëmshpërblimit, Gjykata vëren se kërkuesi nuk ka bërë asnjë përpjekje

në këtë drejtim, në kuptimin e paraqitjes së kundërrekursit ose paraqitjes së parashtrimeve dhe dokumentacionit me rëndësi për çështjen e tij. Në këto rrethana, Gjykata çmon se edhe ky pretendim i kërkuarit është haptazi i pabazuar dhe nuk mund të merret në shqyrtim.

21. Për sa më lart, Gjykata çmon se pretendimi për cenimin e së drejtës së procesit të rregullt ligjor në aspektin e së drejtës për të marrë pjesë në gjykim dhe për t'u dëgjuar, hyn në juridiksionin kushtetues dhe do të analizohet në vijim.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor të lidhur me të drejtën për të marrë pjesë në gjykim dhe për t'u dëgjuar

22. Gjykata vëren se kërkuari ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt referuar procesit gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë në aspektin e së drejtës për të marrë pjesë në gjykim dhe për t'u dëgjuar, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka respektuar dispozitat që lidhen me njoftimin e palëve. Nga sekretaria gjyqësore nuk është kryer asnjë njoftim sipas nenit 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012. Ajo gjykatë e ka shqyrtuar çështjen pas më shumë se 6 vjetësh, duke marrë parasysh vetëm shkaqet e rekursit, por pa i dhënë atij mundësinë për t'u mbrojtur dhe dëgjuar, si dhe për të paraqitur pretendime e prapësime për çështjen, për më tepër, në rrethanat që vendimi i gjykatës së apelit ishte ekzekutuar.

23. Gjykata, fillimisht, thekson standardin kushtetues të sanksionuar në nenin 42 të Kushtetutës që parashikon se të drejtat e njohura me Kushtetutë dhe me ligj nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo ka të drejtën e një gjykimi të drejtë për mbrojtjen e të drejtave dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë.

24. Për garantimin e një gjykimi të drejtë, Gjykata në jurisprudencën e saj ka përcaktuar disa standarde kushtetuese, të cilat janë të lidhura nga pikëpamja organike dhe funksionale me njëra-tjetrën në mënyrë të tillë që cenimi i njërit standard ndikon në mënyrë të pashmangshme në cenimin e të tjerëve. Konkretisht, e drejta për t'u njoftuar për një gjykim dhe pjesëmarrja në të është e lidhur me vendimmarrjen e gjykatës, e cila ndikon drejtpërdrejt mbi të drejtat subjektive ose interesat e ligjshëm të individit. E drejta për t'u njoftuar për të marrë pjesë në gjykim u paraprin të drejtave të tjera, pasi nëse pala ndërgjyqëse nuk njoftohet për datën dhe orën e seancës, ajo detyrimisht do të gjendet në pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës në kuadrin e një procesi të rregullt ligjor. Nga ana tjetër, e drejta për të marrë pjesë në gjykim krijon të njëjtat mundësi për të paraqitur prova dhe argumente në mbrojtje të interesave vetjakë në raport me palën kundërshtare (*shih vendimet nr. 22, datë 29.9.2022; nr. 8, datë 23.2.2021; nr. 49, datë 22.7.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Secila palë duhet të ketë mundësi të komentojë për të gjitha provat ose parashtrimet e paraqitura, me qëllim që të ndikojë në vendimmarrjen e gjykatës (*shih vendimet nr. 73, datë 14.12.2015; nr. 4, datë 23.2.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Gjithashtu, Gjykata është shprehur se është detyrë e administratës gjyqësore të marrë masat për të kryer njoftimin e palëve ndërgjyqëse, duke theksuar se, gjithashtu, është detyrë edhe e palëve që të ndjekin ecurinë e gjykimit të çështjes së tyre në Gjykatën e Lartë (*shih vendimet nr. 5, datë 9.2.2023; nr. 47, datë 6.7.2015; nr. 32, datë 22.7.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Gjykata evidenton se sipas nenit 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012 (ndryshuar me ligjin nr. 49/2021, datë 23.3.2021), gjyqtari relator cakton datën dhe orën për shqyrtimin e çështjes në dhomën e këshillimit, duke urdhëruar njoftimin e palëve. Sekretaria e gjykatës njofton me shpallje ditën dhe orën e shqyrtimit të rekursit, si dhe përbërjen e trupit gjykues të paktën 15 ditë përpara. Po kështu, neni 482, pika 3, i KPC-së, i zbatueshëm për gjykimin administrativ, parashikon se njoftimi me shpallje bëhet edhe në faqen e internetit të Gjykatës së Lartë. Krahës njoftimit me shpallje, kjo dispozitë parashikon edhe njoftimin individual kur palët ose përfaqësuesit e tyre kanë lënë të dhënat

e tyre elektronike të kontaktit në shkallët e tjera të gjyimit. Këto rregulla janë detajuar në urdhrin nr. 131, datë 2.7.2021, “Për publikimin e datave të gjykimeve dhe njoftimin e palëve” të nxjerrë nga zëvendëskryetari i Gjykatës së Lartë.

27. Nga aktet e dosjes gjyqësore, Gjykata vëren se DPPSH-ja në datën 19.2.2016 ka paraqitur rekurs drejtuar Gjykatës së Lartë për të kundërshtuar vendimet e dy gjykatave më të ulëta, i cili i është njoftuar kërkuessit në datën 8.3.2016 përmes dëftesës së komunikimit nr. 1625/535 regi., datë 7.3.2016, të marrë në dorëzim nga një familjare e afërt e tij. Gjykata e Lartë në datën 28.10.2022 ka publikuar në faqen zyrtare dhe në ambientet e saj listën e çështjeve të planifikuara për shqyrtim në dhomën e këshillimit nga Kolegji Administrativ në datën 15.11.2022, mes të cilave edhe çështjen e kërkuessit, domethënë 18 ditë përpara datës së shqyrtimit. Ky Kolegj, me vendimin nr. 00-2022-4482 (385), datë 15.11.2022, ka disponuar, duke ndryshuar vendimet e dy gjykatave më të ulëta dhe rrëzuar padinë, vendim të cilin e ka publikuar në faqen zyrtare të Gjykatës. Pra, kërkuessi ka pasur dijeni për procesin dhe për të drejtat e tij procedurale. Gjykata e Lartë ka evidentuar në vendim faktin se rekursi i është komunikuar kërkuessit, i cili nuk ka paraqitur kundërrekurs. Ajo gjykatë, referuar ecursisë së marrëdhënies së shërbimit të kërkuessit në Policinë e Shtetit, ka vlerësuar se shkaqet e rënda për të cilat është vendosur përjashtimi i një punonjësi nga Policia e Shtetit nuk mund të tejkalohen përmes një urdhri të dytë për ripranim në detyrë, për sa kohë nuk ka një akt revokimi/shfuqizimi të aktit administrativ të përjashtimit nga detyra nga vetë organi publik ose një vendim gjyqësor që të ketë verifikuar në themel ligjshmërinë e aktit të përjashtimit.

28. Për sa më sipër, Gjykata çmon se ky pretendim është i pabazuar, pasi ndryshe nga sa ka pretenduar kërkuessi, Gjykata e Lartë ka respektuar dispozitat e parashikuara në ligj për sa i përket njoftimit të palëve, ndërsa nuk argumentohet nga kërkuessi, por edhe nuk evidentohet nga aktet e procesit, që atij t’i jetë shkelur ndonjë e drejtë procedurale si palë ndërgjyqëse në proces, përfshirë edhe ajo për t’u mbrojtur dhe dëgjuar. Çështja është shqyrtuar nga Gjykata e Lartë në dhomën e këshillimit, formë gjykimi sipas së cilës ajo e shqyrtton çështjen në bazë të pretendimeve dhe shkaqeve të ngritura në rekurs, si dhe të prapësimeve të paraqitura në kundërrekurs (neni 482, pika 5, i KPC-së), ndërkohë që në rastin në shqyrtim kërkuessi ka zgjedhur të mos ushtrojë të drejtën e kundërrekursit (neni 477 i KPC-së), duke zgjedhur kështu ai vetë atë mënyrë mbrojtjeje të interesave të tij në gjykim.

29. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor të lidhur me të drejtën për të marrë pjesë në gjykim dhe për t’u dëgjuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, është i pabazuar, ndaj kërkesa rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronjat “a” dhe “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 e 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 7.11.2023.

Shpallur më 7.12.2023.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska, Sonila Bejtja, Elsa Toska, Marjana Semini, Sandër Beci, Genti Ibrahim